

Kicsoda Jézus Krisztus?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 4:16-30; 6:5; 9:18-27; Efezus 1:3-5;
2Péter 1:16-18

„Hát ti kinek mondotok engem? Felelvén pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának” (Lk 9:20).

Kicsoda Jézus Krisztus? Ez nem filozófiai vagy szociológiai jellegű becsapós kérdés, inkább ember voltunk lényegét érinti, sőt, arra is rámutat, hogy mit tartogat számunkra az örökkévalóság.

Az emberek csodálhatják Jézus tetteit, tisztelhetik szavait, magasztalhatják hosszútűrését, követendő példaként hirdethetik erőszakmentes életét, dicsérhetik határozottságát, imádhathják önzetlenségéért és állhatnak némán kegyetlen halálát szemlélve. Sokan talán arra is készek, hogy elfogadják jó emberként, aki megpróbálta helyreállítani a dolgokat, igazságot gyakorolni ott, ahol jogtalanság volt, gyógyulást vinni oda, ahol szenvedést látott és vigaszt oda, ahol nyomort tapasztalt.

Igen, Jézus kétségkívül kiérdemelné a legjobb tanár, forradalmár, legkiválóbb vezető vagy pszichológus címet, hiszen belelátott az emberek lelkének legmélyébe. Rá nézve mindez igaz, sőt még sokkal több is!

Ám egyik meghatározás sem válaszol megfelelően arra a kérdésre, amit maga Jézus tett fel: *„ti kinek mondotok engem” (Lk 9:20)?*

Ez a kérdés személyes állásfoglalást követel, amitől örök sorsunk függ.

HOGYAN VISZONYULTAK AZ EMBEREK JÉZUSHOZ?

Miközben az evangéliumokat és az Újszövetséget olvassuk, mindenhol máshoz nem fogható leírásokat találunk nemcsak Jézus tetteiről, de arról is, hogy ki volt Ő. (Természetesen Jézus tettei csodálatos módon tanúskodnak arról, hogy ki is valójában.) Felkeltik a figyelmünket a kijelentések, hogy Ő Isten, az Üdvözítő, az örök élethez vezető egyetlen út, hiszen örök sorsunk szempontjából elengedhetetlen mindaz, ami ezekből következik.

Olvassuk el Lk 4:16-30 verseit! Miért viselkedtek így az emberek? Lásd még Jn 3:19 versét!

Szülővárosának lakói eleinte örömmel fogadták Jézust, aki - miután sok-sok csodát és jelet tett más helyeken - most visszatért Názáretbe. Mindnyájan álmélkodtak kedves beszédén - mondja az Ige (lásd 4:22). A Jézus feddő szavaira adott válaszuk azonban megmutatta, hogy valójában milyen lélek mozgatta őket.

Olvassuk el Lk 7:17-22 verseit! Milyen kérdést tett fel János Jézusra vonatkozóan? Vajon miért?

Még Keresztelő János, Jézus előhírnöke is engedte, hogy a kétely beküsszon lelke mélyére, pedig ő volt az, aki bizonyosságot tett róla mint Isten Bárányáról. Ő is tudni akarta: „*Te vagy-é az, aki eljövendő, vagy mást várjunk*” (Lk 7:19)?

Figyeljük meg azt is, hogy Jézus nem adott közvetlen választ János kérdésére, inkább felhívta a figyelmét az önmagában is kiáltó tényekre: „*a vakok visszanyerik látásukat, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangélium hirdettetik*” (22. vers, ÚRK). Vagyis mondhatjuk: Jézusnak nem is volt szükséges konkrétan felelni János kérdésére, hiszen tettei és csodái bőséges bizonyítékát adták annak, hogy ki Ő valójában.

Bizonyos értelemben viszont Jézus válasza még nagyobb keserűséget okozhatott volna János szívében. *Hiszen - mondhatta volna magában - ha Jézusnak tényleg hatalmában áll megtenni ezeket a fantasztikus dolgokat, akkor miért szenvedek még mindig a börtönben? Ki az közülünk, aki személyes tragédiája közepette ne gondolt volna valami hasonlóra: ha Isten valóban mindenható, miért történik ez éppen velem?* Miért jelenti az egyetlen kielégítő válasz Jézus Krisztus keresztye és mindaz, amit az jelképez és ígér számunkra?

ISTEN FIA

Az evangéliumok leggyakrabban ezzel a két névvel utalnak Jézusra: „ember Fia” és „Isten Fia”. Az első kifejezi, hogy Ő a testté lett Isten, a második pedig Istenként, a Szentháromság második személyeként mutatja be. Ha a két fogalmat együtt próbáljuk meg értelmezni, akkor ámulunk Jézus Krisztus lényének csodáján: Isten, akiben az isteni és emberi egyaránt megtalálható. Ez igencsak nehezen felfogható, ám ez a nehézség semmit nem von le a csodálatos igazság és az ebből eredő hatalmas reménység értékéből.

Olvassuk el Lk 1:31-32, 35 és 2:11 verseit! Ezek szerint valójában kicsoda Jézus?

Lk 1:31-32 versében az angyal a JÉZUS nevet a „Magasságos Fia” kifejezéssel kapcsolja össze. Ő az, akinek az Úr Isten „Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét” fogja adni. Jézus az Isten Fia. Ugyanakkor Ő a Krisztus, a Messiás, aki helyreállítja Dávid trónját, de nem földi szabadítóként, inkább eszkatológiai értelemben, ugyanis végleg legyőzi az Isten trónját megkaparintani akaró Sátánt. Az angyal kijelentette a pásztoroknak, hogy a jászolban fekvő újszülött „a Megtartó, az Úr Krisztus” (Lk 2:11).

Az „Isten Fia” cím nemcsak Krisztusnak a Szentháromságban elfoglalt helyét igazolja, de azt a bensőséges és szoros kapcsolatot is, amit Jézus az Atya Istennel ápolt, amíg a földön élt.

Az Atya és a Fiú közötti kapcsolat nem ugyanolyan, mint amit mi tarthatunk fenn Istennel. Míg a mi kapcsolatunk Krisztus teremtői és megváltói munkájának eredménye, Jézus Krisztus úgy viszonyul az Atyához, mint a három egymással egyenlő, örökkévaló társ egyike. Mivel Ő maga is örökkévaló Isten, a lehető legszorosabb a kapcsolata Atyjával.

„Jézus mondja: »az én mennyei Atyám«, ezzel emlékezteti tanítványait, hogy noha emberi természete hozzájuk köti, osztozik próbáikban, együtt érez velük szenvedéseikben, istensége által kapcsolatban áll az Örökkévaló trónjával” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 375. o.).

Mit jelent számunkra az, hogy Jézus a szó legteljesebb értelmében Isten? Ebből az igazságból sok minden következik, de az egyik legnagyobb dolog az, hogy Jézus Istenként leereszkedett hozzánk, és nemcsak emberi természetünket vette magára, hanem fel is áldozta értünk magát. És most *Istenről* beszélünk! Milyen különleges reménységet tartogat számunkra ez az igazság? Mit tudhatunk meg általa Isten jelleméről?

AZ EMBER FIA

Jézus teljes mértékig tudatában volt annak, hogy Ő ember Fia és Isten Fia is egy személyben (Lk 22:67-70), mégis az „ember Fia” kifejezéssel szeretett leginkább önmagára utalni. Más nem illette ezzel a névvel. Ezzel az elnevezéssel még István beszédében találkozunk (ApCsel 7:56), valamint Jel 1:13 és 14:14 verseiben.

„Isten Fiának emberi formában való megjelenése számunkra maga a mindenség! Olyan arany kötel ez, mely egybeköti lelkünket Krisztussal, és általa az Atyával. Tegyük ezt tanulmányunk tárgyává! Krisztus valóságos ember volt. Emberré válásával bebizonyította alázatát. Ugyanakkor testben megjelent Isten volt” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. I. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 230. o.).

Az „ember Fia” kifejezés *Lukács evangéliumában* többféle szempontból is betekintést nyújt a testben megjelent Jézus természetébe, küldetésébe és sorsába. Először is, ez a cím emberként azonosítja (Lk 7:34), akinek nincs földi lakcíme vagy biztonságos tartózkodási helye (Lk 9:58). Másodszor, Lukács azért használja ezt az elnevezést, hogy hangsúlyozza Krisztus isteni természetét és státuszát: „*az embernek Fia ura a szombatnak is*” (Lk 6:5). Ő a Teremtő, akinek van hatalma megbocsátani a bűnöket (Lk 5:24). Harmadszor, hogy elvégezze megváltói művét, amivel a Szentháromság megbízta még a világ alapítása előtt (Ef 1:3-5), az ember Fia eljött megkeresni és megtartani az elveszetteket (Lk 9:56; 19:10). A megváltás művének teljesítéséért azonban „*szükség az ember Fiának sokat szenvedni és megvettetni... és megöletni, és harmadnapon feltámadni*” (Lk 9:22). Ez rávilágít, hogy a megváltás terve Istentől származik, és emberként Krisztus teljesen alárendelte magát ennek a tervnek.

Negyedszer, figyeljük meg, mennyire teljes képet fest Lukács a szenvedő Messiásról a következő szakaszokban! Jézus előre látta a keresztet (Lk 18:31-33), elárultatását (Lk 9:44), halálát, amely beteljesíti a jövendöléseket (Lk 22:22), keresztre feszítését és feltámadását (Lk 24:7; vö. Lk 11:30), valamint közbenjárói szolgálatát, amit az Atya előtt végez (Lk 12:8).

Ötödször, Lukács a végidei eseményekben is látja az ember Fiát, a Királyt, aki dicsőségben visszajön a földre, hogy megjutalmazza szentjeit és véget vessen a nagy küzdelemnek (Lk 9:26; 12:4; 17:24, 26, 30; 21:36; 22:69). Röviden tehát, az „ember Fia” kifejezés nemcsak azt a sokféle szempontot fogja össze, hogy kicsoda Krisztus, hanem arra is rávilágít, mit tett eddig, és mit fog tenni ezután a megváltási terv beteljesítéséért.

AZ ISTEN KRISZTUSA

Olvassuk el Lk 9:18-27 verseit! Miért vonta kérdőre a tanítványait Jézus, ha előre tudta a válaszukat? Mit akart nekik megtanítani nemcsak önmagáról, hanem arról is, hogy mit jelent Őt követni?

„...ti kinek mondotok engem” (Lk 9:20)? A kérdés, amit Jézus 2000 évvel ezelőtt feltett, ma is érvényes. A történelem során az emberek sokféle választ adtak rá. Kiváló tanítómester, erkölcsi tanító és példakép, az igazság megtestesítője, az önfeláldozás mintaképe, félelmet nem ismerő próféta, társadalmi újtó, példája mindannak, amivé egy embernek válnia kell. Ám egyik válasz sem ér fel azzal, amit Péter felelt az eredetileg elhangzott kérdésre. Jézus kinyilvánította hatalmát a természet (Lk 8:22-25), a démonok (26-35. versek) és a betegségek felett (Lk 5:12-15; 8:43-48), hogy képes ötezer embert jóllakatni szinte a semmiből (Lk 9:13-17). Később azt is bemutatta, hogy hatalma van még a halálon is (Lk 8:51-56). Mindezek után két kérdést intézett tanítványaihoz: először megkérdezte, hogy mit gondolnak róla mások, majd pedig azt, mit gondolnak róla maguk a tanítványok. Nem mintha olyasmi érdekelt volna, amiről még nem volt tudomása. Sokkal inkább nekik akart segíteni, hogy megértsék: olyan elköteleződést kíván tőlük, amiért mindent oda kell adniuk.

„Jézus ismerete számunkra sohasem lehet másodrendű. Lehet, hogy ismerünk minden véleményt, amit csak valaha elmondtak róla; olvastunk minden jelentős krisztológiai művet, amit emberek kigondoltak és leírtak; nagyszerűen össze tudjuk foglalni mindazokat a tanításokat, amelyeket a nagy gondolkodók és teológusok megfogalmaztak, mégsem vagyunk keresztyének. A keresztyénség nem azt jelenti, hogy tudunk valamit Jézusról, hanem hogy ismerjük Őt. Jézus Krisztus személyes állásfoglalást kér tőlünk. Nemcsak Pétertől kérdezte meg, hanem mindnyájunknak felteszi a kérdést: *Te kinek mondasz engem*” (William Barclay: *The Gospel of Matthew*. [Máté evangéliuma.] Bangalore, 2009, Theological Publications in India. 2. köt., 161. o.)?

A mi válaszuk sem lehet kevesebb annál, amit Jézus kérdésére Péter megvallott: Jézus az Isten Krisztusa (Lk 9:20). Krisztus azt jelenti: a „Felkent”, a Messiás, akinek nem az volt a küldetése, hogy politikai felszabadító legyen, hanem Ő a Megváltó, aki megszabadítja az emberiséget Sátán láncából, a bűnből és megalapítja az igazság országát.

Nem elég egyszerűen csak tudni, hogy ki volt Jézus, személyesen meg kell Őt ismernünk! Tehát ha állítjuk, hogy ismerjük Jézust, valójában mit tudunk róla?

április 16.

A MEGDICSŐÜLÉS

Olvassuk el a megdicsőülésről szóló beszámolókat a három evangéliumban (Mt 17:1-9; Mk 9:2-8; Lk 9:27-36)! Olvassuk el továbbá Péter személyes beszámolóját is az eseményről, és figyeljük meg, milyen igazságot fogalmaz meg tapasztalata alapján! Lásd 2Pt 1:16-18! Milyen további információt közöl Lukács? Miért fontos ez?

Lukács olyan részlettel kezdi az elbeszélést, amiről Máté és Márk nem tesz említést: Jézus *imádkozni* vitte fel a hegyre Pétert, Jánost és Jakabot. Jeruzsálemre irányította tekintetét és gondolatait, majd megjövendölte a rá váró szenvedést. Jézus meg akart bizonyosodni afelől, hogy amit tesz, azt Isten akaratóból teszi. Az ilyen pillanatokban az ima az egyetlen mód arra, hogy bizonyosságot és oltalmat találjunk. Az ima közben azonnal mennyei dicsőség áradt Jézus alakjára: „*Imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája ragyogó fehér lett*” (Lk 9:29, ÚRK).

A megdicsőült Jézus Mózesrel és Illéssel beszélgetett „*Jeruzsálemben bekövetkező haláláról*” (31. vers, ÚRK). Az eredeti görög szövegben itt az *exodus* szó szerepel, amit nem túl gyakran alkalmaz a görög a halál kifejezésére. Jelentheti Jézus Jeruzsálemben bekövetkező halálát, de értelmezhetjük úgy is, hogy Jézus nagy kivonulásáról beszélgettek, amit Jeruzsálemben fog véghezvinni; arról a hatalmas, szabadító *exodusról*, ami a bűnből szabadítja majd meg mindazokat, akik hisznek benne. Hármójuk „konferenciájának” végén mennyei jóváhagyás hallatszott: „*Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok*” (35. vers)! Az Atya a dicsőség kenetével ajándékozta meg Jézust, ismét bizonyította, hogy Ő a Fia, majd kijelentette: a megváltás az életébe fog kerülni. Ezért szólt a mennyei parancs a tanítványokhoz: Őt hallgassák! Az engedelmség és a kizárólagos hűség a tanítványság elengedhetetlen feltétele.

Ellen G. White a következőket írja erről a jelenetről: „Isten ezeket az embereket [Mózesrel és Illéssel] választotta az összes, trónját körülvevő angyal felett, hogy beszéljenek Jézussal szenvedésének körülményeiről, s vigasztalják, biztosítsák a menny együttérzéséről. A világ reménye, minden emberi lény üdvössége volt beszélgetésük lényege” (*Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 358. o.). Tehát még Jézus is vigaszra és biztatásra vágyott, pedig sokakat vigasztalt! Ezek szerint akik közülünk a legerősebbek lelkileg, akár vezetőink, tanáraink vagy tanácsadóink, időnként szintén vigaszra, bátorításra és segítségre szorulnak másoktól? Ki az az ismerőseink közül, akinek éppen most van erre szüksége?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Jézus Krisztus emberi természetével kapcsolatosan kerülünk minden olyan kérdést, ami félreértésre adhat okot! Az igazság közel van a puszta vélemények ösvényéhez. Amikor Krisztus emberi természetéről beszélünk, nagyon kell vigyáznunk minden kijelentésre, különben szavainkat másképp értelmezik, mint ahogy kimondtuk, így szem elől tévesztjük vagy homályosan kezdjük látni azt az egyértelmű és különleges egyensúlyt, ami természetében az emberit és istenit ötvözi. Születése Istentől származó csoda volt... Soha, semmilyen körülmények között nem szabad annak legkisebb benyomását sem keltenünk, hogy Krisztusban a romlottságnak bármilyen foltja, az arra való hajlamnak nyoma lett volna, vagy bármely területen behódolt volna a bűnnek. Megkísértetett mindenben hozzánk hasonlóan, mégis szentnek nevezi az Írás. Megmagyarázhatatlan rejtély marad, miként lehetett Krisztus bűn nélküli, holott mindenben megkísértetett, ahogyan mi is megkísértetünk. Krisztus testté válása mindig rejtély volt és az is marad” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 5. köt., 1128-1129. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Olvassuk el a fenti White idézetet Krisztus emberi természetéről! Szembe kell néznünk azzal, hogy Jézus emberi és isteni természete hatalmas igazság, amit – legalábbis ebben az életben – sosem fogunk teljesen, mélységeiben felfogni. Ahogy írta is: „Krisztus testté válása mindig rejtély volt és az is marad.” Tehát miért kell őrizkednünk attól, hogy szigorú ítéletet mondjunk azokra, akik nem feltétlenül értelmezik pontosan úgy ezt a „rejtélyt”, mint mi?
2. Gondolkozzunk el a megdicsőülés hegyén történeteken! Amikor már csaknem bekövetkezett ez az üdvtörténeti jelentőségű esemény, mit tettek a tanítványok, akik Jézussal a hegyen voltak? Aludtak! Milyen szempontból jelképezhet ez bennünket is, akár egyénileg, akár gyülekezeti szinten, akik szintén egy nagy üdvtörténeti esemény, nevezetesen Jézus második eljövetele előtt állunk?
3. Olvassuk el és gondoljuk át, amit Jézus önmagáról mondott! Miért hibás logikai szempontból az az érvelés, hogy Jézus csupán nagy ember, jeles próféta vagy kimagasló lelki vezető volt? Miért csak az a két lehetőség van, hogy vagy elfogadjuk mindazt, amit magáról mondott, vagy pedig csak örültnek, olyasvalakinek gondoljuk, aki nagyon becsapta magát? Miért nincs más eshetőség Jézus személyével kapcsolatban?

KICSODA AZ ISTEN?

*„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent;
mert az Isten szeretet” (1Jn 4:8).*

„A Bibliában Isten üzenete szól hozzánk, de emberi nyelven és fogalmakkal elmondva. Sokan kétségbe vonják a Szentírás Istentől való ihletettségét, és csak az emberiség több ezer éves kultúrtörténeti és irodalmi dokumentumának tartják, amely hatott a társadalomra, befolyásolta a gondolkodást, inspirálta az irodalmat és a művészetet. Ezért ahhoz, hogy e »beszélő« könyv által a felénk forduló, megszólaló Isten szavát meghallhassuk, szükségünk van arra, hogy ne az előítéletek befolyásoljanak, amikor kézbe vesszük és olvasunk, hanem tapasztalati úton ismerjük meg igazságait. A Könyvek Könyve a jellem mércéje is: *»hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre«* (2Tim 3:16). Azért lényeges, hogy a Bibliát megismerjük, mert középpontjában az élő, testté lett Ige, Jézus Krisztus áll, aki otthagytta a menny dicsőségét, lejött e földre, magára vette emberi természetünket, hogy az emberi élet keretében megmutassa nekünk: Kicsoda az Isten. Egyedül Ő, aki a láthatatlan Isten képmása, mutathatta meg számunkra az Atya jellemét. *»Elfátyolozva istenségének vakító ragyogását, emberként élt, hogy a föld lakói a megsemmisülés veszélye nélkül megismerjék Teremtőjüket«* (Ellen G. White). Ennél többet Isten már nem tehetett értünk! Jobban már nem szerethetett, hiszen az Ő tulajdon Fiában az Istenség egyik személyét küldte el, hogy kinyilvánítsa szeretetét, és velünk legyen! Jézus testetöltése történelmi valóság, letagadhatatlan tény! Személye, tanítása, munkája annyira tökéletes kinyilatkoztatás volt Istenről, hogy teljes joggal és igazsággal mondhatta: *»aki engem látott, látta az Atyát. Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam«* (Jn 14:9, 6)...

Jézus Krisztus szeretete által az »elrejtőzködő« Isten felénk fordult, kijelentette önmagát. Tiszteljük meg azzal, hogy ne fordítsunk hátat neki, és ha szavát halljuk, ne keményítsük meg szívünket! Szóljunk hozzá így: Istenünk! Milyen sokat kerestünk Téged! Köszönjük, hogy Te, akit nem értünk el a magunk erejéből, Jézusban elénk jöttél, megszólítottál és kinyilatkoztattad önmagad. Atyánkká lettél, és így megismerhettünk Téged, a szeretet Istenét” (Kárpáti Petronella: *Oltalomra vágyunk*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely.; Felfedezések Alapítvány, 22-25. o.)!